

[Hanne Budtz.]

Jeg er vel vidende om, at det bidrag, der ydes til pensionen, langtfra dækker pensionerne; men jeg synes alligevel, de mandlige farmaceuter får den større løn for deres arbejde, som det er at vide, at de har en vis tryghed for deres efterladte. Jeg kan ikke se nogen grund til, at det samme ikke skulle være tilfældet for kvindernes vedkommende. Jeg synes, det er meget vigtigt, nu da vi får denne lov, at komme bort fra tjenestemandslovens højst ejendommelige forsørgerbegreb og bort fra forsørgerprincippet i det hele taget. Det er jo et princip, der mig bekendt også af tjenestemandorganisationerne betragtes som et uheldigt princip i lovgivningen. Jeg vil derfor blot udtale håbet om, at man i udvalget vil tage disse mine personlige betragtninger under overvejelse og komme til det resultat, at ligestillingen bør gennemføres også efter pensionsalderens indtræden, således at mænd og kvinder får den samme pension, og således at både mandlige og kvindelige farmaceuter, både enker, enkemænd og børn, får pension.

Indenrigs- og boligministeren (Kjærbo):

Jeg vil gerne takke de ærede ordførere, selv om jeg må tilstå, at nogle af dem har taget stærke reservationer overfor det foreliggende lovforslag. Men på den anden side er der tilsagt, forstår jeg, god vilje til i det kommende udvalg at medvirke ved forhandlinger, som skulle kunne føre til et resultat.

Løvrigt vil jeg gerne sige, at jeg er ikke blevet overrasket over karakteren af den diskussion, der er ført; det var jeg jo forberedt på. Jeg er ganske klar over, at hele dette område rummer så vidt forskellige og så modstridende interesser, at det ville være unaturligt, havde jeg nær sagt, om de ikke kom til at brydes under forhandlingerne her i det høje ting.

Jeg vil gerne sige, at jeg er ikke kommet sovende til det forslag, som jeg har tilladt mig at fremsætte for det høje ting. Jeg har forsøgt på efter bedste evne at sætte mig ind i alle herhenhørende forhold, både ved,

selvfølgelig, at studere betænkningen og også ved at studere den debat, der har været ført tidligere, og jeg er kommet til det resultat, at når der i en kommission, sammensat af fremragende sagkyndige, som man må anse de pågældende for at være, er dannet et flertal, som vi nok kan anslå til at udgøre 13 medlemmer af 15, må der formentlig være noget hold i den betænkning, som vi fremlægger.

Jeg skal vogte mig for i altfor høj grad at komme ind på at uddybe de modsætninger, som kom til orde her i dag. Det ville være forkert for mig, fordi det nemt kunne bidrage til at vanskeliggøre det for mig i folketingsudvalget at medvirke til et resultat, men nogle enkelte bemærkninger finder jeg anledning til at gøre.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Mørk fremhævede, at Arbejdernes Erhvervsråd og sygekasserne har krævet videregående forslag; men jeg er tilfreds med, at det ærede medlem dog erkendte, at dette forslag betød et fremskridt i den retning, som de to nævnte organisationer havde ønsket.

Med hensyn til spørgsmålet om vitaminerne, som det ærede medlem hr. Aksel Møller nævnte, et spørgsmål, som også har været fremdraget af andre deltagere i diskussionen, vil jeg gerne sige, at forholdet er jo dette, at for et par år siden begyndte materialisterne og enkelte købmænd, som et led i deres almindelige bestræbelser for at bevæge sig ind på eller i hvert fald komme så tæt ind på apotekerens område som muligt, at forhandle forskellige vitaminpræparater. Det gav anledning til diskussion om, hvorvidt tabletter var forbeholdt apotekerne eller var en frihandelsvare. I overensstemmelse med sundhedsstyrelsens indstilling udtalte indenrigsministeriet i skrivelse af 3. november 1952, at salg af vitaminpræparater, der fremstilles og sælges i terapeutisk virksomme doser som piller, kapsler, tabletter og lignende, er apotekerne forbeholdt, idet sådanne præparater måtte siges at falde ind under begrebet